
Lief BEGELEIDT SINDS HAAR PENSIOEN JONGEREN DIE HET MOEILIJK HEBBEN

Lief (69): "Ik ben nooit een dag met tegenzin naar mijn job gegaan. Ik heb altijd in een laboratorium gewerkt waar ik bloedstalen analyseerde. Toen ik op mijn 62ste al op pensioen kon, voelde dat dan ook dubbel.

Enerzijds kreeg ik de kans om een dag per week voor mijn kleinkinderen te zorgen en dingen te doen waar ik anders nooit tijd voor vond, anderzijds had ik al heel snel nood aan een extra zinvolle invulling. Een nieuwe job zag ik niet zitten, ik wilde genieten van mijn vrijheid en geen verplichtingen meer hebben. Maar vrijwilligerswerk leek me wel wat.

Via mijn schoondochter Else kwam ik in contact met YAR Vlaanderen, een organisatie die jongeren die het om diverse redenen moeilijk hebben, ondersteunt. Zo zijn er jongeren die tijdelijk niet meer naar school gaan, strafbare feiten hebben gepleegd of zich zo ongelukkig voelen dat ze een zelfmoordpoging hebben ondernomen. YAR helpt ze om hun leven weer op de sporen te krijgen en het vertrouwen in zichzelf terug te vinden. Hoewel ik geen achtergrond heb in coaching, was ik meteen enthousiast. Wat mooi om mensen te kunnen helpen groeien! Er zijn verschillende manieren om als vrijwilliger een steentje bij te dragen, maar ik koos voor de 'residentiële trainingsweek', een soort retraite waarbij een twintigtal jongeren een week lang samenleven. Ze krijgen een intensief programma rond persoonlijke ontwikkeling, delen hun eigen verhaal en ondernemen samen allerlei sportieve activiteiten. We zijn met 75 vrijwilligers en de taken zijn heel divers. Zo spelen we gezelschapsspelletjes met de jongeren, begeleiden we hen tijdens hun activiteiten en zijn we een luisterend oor wanneer ze dat nodig hebben. Dat laatste is het belangrijkste, want jongeren die bij ons komen, hebben vaak heel wat meegemaakt: van pesten tot verwaarlozing of seksueel misbruik. Je kunt je niet inbeelden wat kinderen soms moeten doormaken...

Het is niet altijd gemakkelijk: de jongeren worden weleens boos uit onmacht. Maar het moeilijkst vind ik de emotionele verhalen: ik hoor heel schrijnende dingen en heb mijn tranen al meermaals moeten bedwingen. Gelukkig zijn er op die momenten de andere vrijwilligers. Dat is net zo mooi: omdat we zo intensief samenwerken, vormen we één grote familie. En als een jongere dan dankbaar is omdat ik er simpelweg ben, dan bestaat er voor mij geen mooier cadeau. Zo herinner ik mij een meisje dat heel stil – kap op, hoofd naar beneden – binnenstapte en het duidelijk moeilijk vond om zich open te stellen. Stapje per stapje bloeide ze open en begon ze te vertellen. Tot ze op het einde van de week zelfs uit volle borst 'Halleluja' van Leonard Cohen zong, voor mij en een groepje andere jongeren waarbij ze zich goed voelde. Een kippenvelmoment! Maar ook als ik jongeren samen de slappe lach zie hebben of ze zie genieten van een eenvoudig spelletje, blink ik van trots. Die momenten heb ik altijd in mijn achterhoofd wanneer ik vertrek, want vergis je niet, het vraagt wel wat inspanning. Toen ik nog werkte, zou dat zeker niet evident geweest zijn. Als vrijwilliger zijn we immers elf dagen weg van huis, dus mijn man Jos moet het dan even zonder mij stellen. Maar als ik terugkom, ben ik weer extra blij om hem te zien. Dan vertel ik honderduit over alles wat ik heb geleerd. Na al die jaren is dat wel wat, maar één levensles steekt er met kop en schouders bovenuit: alles begint met een veilige plek waar je helemaal jezelf kunt zijn en helaas is dat niet voor iedereen evident.

Eerlijk? Als ik de klok kon terugdraaien, zou ik vroeger misschien al voor een job met jongeren of coaching hebben gekozen. **Maar dat is net het mooie aan dat pensioen: je krijgt een nieuwe kans en er komt tijd vrij om te investeren in iets helemaal nieuws.** En wat ben ik blij dat ik die kans heb gegrepen!"

"Als ik zo'n jongere zie openbloeien, is het al de moeite waard. Toen ik nog werkte, zou het niet evident geweest zijn om dit erbij te nemen"